

## **A legdrágább kincsemet bízom Reád!**

### **(Úgy ahogy történt!)**

*Ezen címszó alatt az óvodapedagógiai gyakorlat elvetendő, meg nem engedhető, helytelen nevelői gyakorlat epizódjaival szembesülhetnek az Olvasók. Szomorú, de vannak olyan óvodák, óvodai csoportok, óvodapedagógusok, ahol és akik mindennapjaikat ilyen események szerint bonyolítják!*

Azt gondolom, senki nem vitathatja – annyi minden más vonatkozással ellentétben -, hogy egy édesanya, mikor óvodába beírta gyermekét, látatlanul és **igen nagy bizalmat megelőlegezve** a legdrágább kincsét bízta az óvónőre. Ebben a bizalom – tarisznyában benne van mindaz a remény a kisgyermek fejlesztését, életre vezetését illetően, ami az ő érdekében a legjavát szolgálhatja, s ezt az a szakmailag kiművelt óvónő, aki hívatásánál fogva e feladatra rendeltetett, meg is tud és akar valósítani. Vagyis **a megelőlegezett bizalmat megszolgálja.**

Mégis, minek tudható be, ha mindezt figyelmen kívül hagyva bizonyos esetekben a felnőttek kényelme, felelőtlensége, és önző szándékai kapnak elsődlegességet, s képtelenek ennek az elvárásnak megfelelni? Nagyon **könnyű egy óvodás esetében visszaélni a felnőttiség hatalmával**, hiszen a gyermek kiszolgáltatott helyzetben van, s legtöbb esetben a szülő, az édesanya sem mer szóvá tenni jelenségeket, mert attól fél, hogy gyermeke kárát látja.

Pedig nem nézhetjük el, ha valaki, valakik visszaélnék helyzetüknél fogva, és nem felelős tudattal, lelkiismeretesen végzik nevelőmunkájukat. Ők olyan elítélendő és nemkívánatos eseményeknek is tág teret engednek, melyek nem segítik gyermekeink épülését. Ilyen tapasztalt és igen káros megítélés alá esik pl. mikor **a gyermekek az óvodai csoportban tevékeny és színes játék, meghitt személyes foglalkozás – mesélés, együttjátzás stb. – helyett a televízió előtt ülve csendben „bambulnak” egy mese – DVD előtt.** Csupán csak azért, **mert így csendben vannak**, senkit sem zavarnak. Éppen elég az óvó néninek elviselni a napi 26-28 főnyi gyermekcsoportot. (Ennek személyesen is hangot adott az óvodapedagógus.)

Aki ezt teszi, tudja-e, hogy a rábízott legdrágább kincset teszi tönkre, és megcsúfolja azt a legszentebb hívatást, mely az óvónő hívatása, és legfőbb jellemzője lehetne?

---

Általában az a tapasztalat, hogy az 5-7 éves a gyermekek az ebéd utáni csendes pihenő alatt nehezebben alszanak el, sőt előfordul, hogy szinte egyáltalán nem igénylik már az ebéd utáni alvást. Azért jó szóval, szeretettel őket is rá lehet bírni csendes szemlélődésre, s annak megértésére, hogy alvó társaikat ne zavarják.

Egy alkalommal a csoport újdonsült óvó nénije megállt az egyik nem alvó, de éppen csendben lévő gyermek ágya mellett, s ráparancsolt, hogy aludjon. Mivel ez parancsra nemigen szokott bekövetkezni, s a gyermek továbbra is nyitott szemekkel nézett maga elé – az óvó néni ordítva ráripakodott:

- Tudod, az én apám mit tett volna ilyenkor velem? Elővette volna a vízbe áztatott szíját és...

Miközben ezt ordította, kezével megmarkolta az ágyat, billegtette, billegtette, majd hirtelen mozdulattal gyerekestül felborította!

Az ébren lévő gyermekek lemerevedve figyelték a történeteket, a zajra felriadó alvók szintúgy értetlenkedve nézegettek maguk körül.

Kis idő elteltével érdeklődött az egyik szülő:

- Óvó néni? Nem tetszik tudni mi történt az óvodában? A kislányom egy hete nem szólal meg otthon, ha az óvoda felől kérdezzük. Csak annyit mond nagy riadtan, hogy: Félek, anya, félek!

---

Egy kisfiú, aki most már 6 éves, új óvodába került. A délutáni alvásnál a mellette fekvő kislánnyal beszélgetett, míg egyszer csak az óvó néni ott termett és kérte, álljon fel az ágya mellett. Álldigált egy darabig, majd kis idő elteltével lefekhetett.

Hazafelé elmesélt mindent hegyiről-törvireédesanyjának és csodálkozva kérdezte:

- Mit gondolsz, miért nem mondta meg az óvó néni, miért kellett állnom?
- Hát nem mondta? - kérdezett vissza az édesanyja.
- Nem, nem mondta. - tűnődött el a kisfiú.



A nagymama ment unokáiért az óvodába. Öltözködés közben kérdezgette őket erről-arról, de leginkább az érdekelte, hogy mi volt ebédre, s ettek-e eleget? A gyermekek ugyan nem tudták megnevezni mi volt ebédre, de bizonygatták, hogy mind megették.

- Biztos? - aggodalmaskodott a nagymama.
- Biztos, vágta rá a nagyobbik, s még eképp toldotta meg: - Hát az óvó néni csak akkor dicsér meg, ha mind megesszük!

---

A dadus néni az utóbbi időben ebédelés alatt állal a kezében gyakorta azzal a megjegyzéssel lép be, hogy:

- Óvó néni csak ennyi hús van, nincs több!
- Ugye nem ijesztgetni akarsz bennünket, se nem azt mondani, hogy nem főztek minden gyermek részére?- kérdezett vissza az óvó néni.
- Nekem ezt mondták a konyhán, én csak elmondtam. – szabódott a dadus néni.
- Én meg csak azt mondom, hogy minden gyermeket befizetett az édesanyja, s még a tegnapi naphoz képest 5 fő hiányzik is. Úgyhogy, ha ez nem lesz elég, kérjük a hiányzók adagját is! – válaszolt nyugodtan az óvó néni.



---

Kolléganő mosolyogva dicsekszik legújabb módszeréről:

- Eltörtem ma egy partvist!
- És? – kíváncsiskodott tovább, akinek elújságotla. – Mi ebben az igazán érdekes?
- A gyerekek előtt törtem ketté, mert mérges voltam, nem akartak szót fogadni. Most aztán tartani fognak tőlem! – huzakodott ki nagy büszkeséggel és önelégülten. Látnád, milyen csendben vannak, mikor meglátnak!

---

A csoport születésnapot ünnepelt. A házilag készített finom tortát fogyasztották a gyermekek, mikor a közismerten jó étvágyú kislány megszólalt:

-Óvó néni kérek még!

Erre a dadus néni rosszallóan rászólt!

-De pofátlan vagy!

Ezt már az óvó néni nem hagyhatta szó nélkül :

-Ejnye dadus néni, mi nem szoktunk így beszélni a gyerekekkel! – jegyezte meg csendesen, majd a kislányhoz fordult:

- A születésnap tortából nem illik kérni, abból mindenkit csak megkínálnak. Ha marad, úgyis kiosztom azoknak, akik még szívesen ennének belőle. Várd meg, míg megkérdezek.



---

A kisfiú éppen az oviba járást szokta. Anyukája átadta az óvó néninek és miután elbúcsúzott tőle, haladt ki az utcára az autó felé. Közben a kisgyermek sírva elindult az udvarra gyermektársai után. A mellette elhaladó óvó néni egyetlen pillantást sem vetett rá, érzéketlenül magára hagyta kétségeivel a síró gyermeket.

Az édesanya elszoruló szívvel nézte végig mindezt már az utcáról.



A gyermekek udvarra készülődtek és az óvó néni kérte, rakják el a játékokat. Mint általában, ezúttal sem ment ez olyan gyorsan. Ekkor az óvó néni kirántotta az új kisfiú kezéből a játékot és őt magát pedig jól megrázta, mert nem sietett eléggé.

Odahaza így panaszkodott az édesanyjának:

- *Tudod anya, a másik óvó néni ilyenkor csak megérintette a karomat és azt mondta: - Zomborka, rakd el a játékot! Mondd, hogy javíthatjuk meg az óvó nénit? -* gondolkodott el hosszasan.



Az ügyeletes csoportba megérkeztek az 5-7 évesek. Az egyik kislány kezében feladatlapok voltak és szomorú, lecsüggedő fejjel ült le a rajzos asztalhoz. Odamentem hozzá és megkérdeztem:

- *Mi baj van?*- nagyon rosszkedvűen válaszolta:  
- *Az óvó néni azt mondta, hogy nem játszhatom, hanem ezeket csináljam meg holnapra!* –és meglebegtette a feladatlapjait.

Megsimogattam a buksiját és elküldtem játszani:

- *Ezt otthon is megcsinálhatod még!* – s a gyermek boldogan ment társai közé.